SANTUARI SANT ANTONI DE PÀDUA Franciscans, C. Santaló, 80 – 08021

butlletí

PA DE SANT ANTONI

Num. 11 Any 2 Desembre 2018 Nadal

EDITORIAL

Són molts els regals que podem fer aquests dies de Nadal. No necessàriament han de tenir un valor material elevat.

Podem regalar: Perdó sense rancúnies, oració, dedicació i estima, temps, humilitat i companyia.

És allò que des de l'obra social "Pa de Sant Antoni" procurem fer, a imitació de sant Francesc i del nostre patró, sant Antoni de Pàdua, envers els més necessitats de la nostra societat, que per raons diverses estan mancats del que necessita tot ésser humà, dels recursos necessaris per poder sobreviure, i el bé més preat, l'amor i la comprensió dels altres.

Tant els Frares Franciscans del Santuari, com els que els ajudem per tirar endavant aquesta obra social, us desitgem que el goig i la dolçor que va sentir sant Francesc davant del Pessebre a Greccio inundi les vostres llars i els vostres cors aquest Nadal, i que ens ajudi a repartir Pau i Bé durant tot l'any. Bon Nadal !

Lluís Viñas, ofs

CARTA DE SANT FRANCESC A SANT ANTONI

Sant Francesc i sant Antoni van ser contemporanis. Francesc sabia que Antoni era un gran teòleg ja que era professor de teologia a Bolonya i a Montpeller. També sabia que es buscava un professor de teologia pels frares joves que entraven a l'Orde, i va pensar que Antoni podia ser el més adequat perquè tenia una espiritualitat molt profunda. Per això li va escriure una carta, molt curta, com una nota escrita, tot donant-li l'autorització per a ensenyar la ciència de Déu a la joventut.

Aquesta carta s'ha conservat. Podríem dir que és tan breu d'extensió, com profunda espiritualment. La carta fou escrita a final del 1223 o a principi de 1224.

Diu així:

> *A fra Antoni, bisbe meu, fra Francesc, salut!*
> *'Em plau que ensenyis la sagrada teologia als frares, sempre que en el seu estudi no extingeixis l'esperit d'oració i devoció, tal com es conté en la Regla.*

És significatiu que Francesc saludi fra Antoni com a bisbe seu. De fet Antoni de Pàdua, no era bisbe però a Francesc li agradava posar noms als frares, gairebé sempre amb una certa quantitat d'ironia i bon humor. L'anomena "bisbe", en llatí "episcopus", segons l'etimologia del grec: "epi" "skopeo": *mirar des de dalt, veure amb autoritat*, ja que Antoni ho feia amb la seva ciència.

Francesc només li posa una condició: que l'estudi de la teologia no apagui l'esperit d'oració i devoció ni en els frares joves, ni en ell mateix. La saviesa humana pot portar a l'orgull de creure's superior als altres. Seria una saviesa que ensuperbeix, que no ensenyaria la saviesa de Déu.

Per evitar aquesta saviesa humana, buida als ulls de Déu, cal l'esperit d'oració i devoció, tant en el professor com en els alumnes. Per això Francesc li recalca.

Francesc ho escriu, una mica més extens, al capítol V de la Regla: *Els frares a qui el Senyor ha donat la gràcia de treballar, que treballin fidelment i devotament; de manera que, bandejant l'oci, enemic de l'ànima,*

no apaguin l'esperit de la santa oració i devoció, al qual han de servir les altres coses temporals. Santa Clara, fidel deixebla de Francesc, ho repeteix gairebé al peu de la lletra, en el Cap. VII de la Regla de les Germanes Pobres.

És un consell que ens va bé a tots: *tenir sempre l'esperit de la santa oració i devoció*, tant si treballem, com si preguem i fem el que fem. Aquest seria el secret d'una oració contínua, segons el desig de Jesús quan ens diu: *pregueu sense parar!*

Josep Mª Massana, ofm

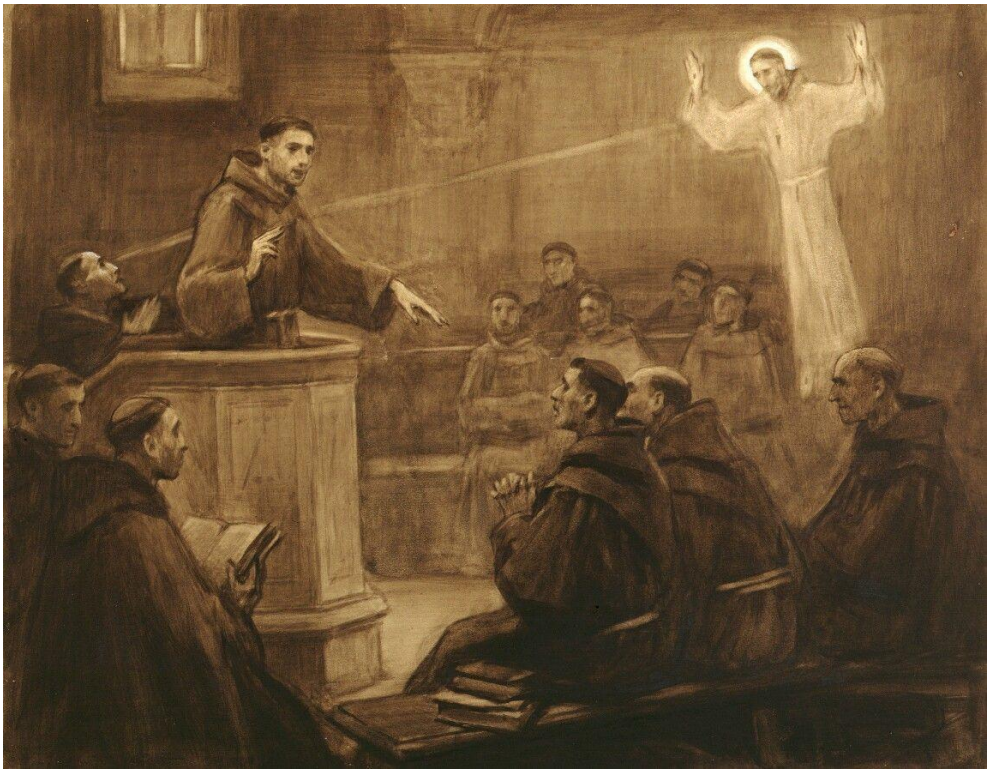

SANT JOSEP

L'any nou de 2019 va començar litúrgicament el primer diumenge d'Advent. El número 19 ens fa pensar en sant Josep doncs aquest sant ha volgut triar-lo per a la seva festa del mes de març.

Coneixem sant Josep? Parlem-ne una mica... L'Evangeli no ens diu gran cosa d'ell, sinó que era just i que dormia bé... Les perplexitats no li treien pas la son, perquè sabia ben bé la veritat. Com ho varen ja suggerir alguns sants, en particular sant Francesc de Sales, Josep en veure Maria embarassada, tingué la certesa que ella era la Verge anunciada pel profeta Isaïes i que havia de ser la Mare de l'Emmanuel. Deixar la seva esposa era per a ell com una obligació per a que es manifestés clarament la realització de l'antiga profecia. D'això en tenim un indici en el text llatí del relat de l'aparició de l'àngel a sant Josep. Hi trobem l'enigmàtica conjunció llatina '*enim*' traduint l'equivalent grec a 'γαρ' i que d'alguna manera pot traduir-se en un sentit adverbial que vol dir 'efectivament', 'és clar', i aleshores la traducció quedaria així: 'no tinguis por Josep fill de David en acollir la teva esposa, efectivament, allò que és en ella ve de l'Esperit Sant. És a dir, tal com tu ho penses... Ara bé, allò que Josep no havia endevinat era que Déu volia que visqués amb Maria, doncs també havia fet d'ell l'autèntic pare.

Josep i Maria eren molt semblants en tot i una mateixa aspiració a viure en l'estat virginal els habitava. Una tradició iconogràfica, influenciada, sens dubte, pels nombrosos hebraïsmes dels texts evangèlics, ens presenta sant Josep com a un home ja gran, tal volta viudo, carregat d'anys i de fills... És clar, com poder-se explicar aquest desig de continència en una cultura jueva on el no tenir fills era una maledicció divina? Desenganyem-nos, doncs en aquells temps una gran aspiració a aquest modus profètic de vida, ja animava un important sector del poble jueu, sobretot caracteritzat pel moviment dels Essenis. Sí, homes i dones sentien aquesta inspiració i la posaven en pràctica. Fins i tot el papa Benet XVI, en el seu llibre sobre la infància de Jesús, no dubtà en acollir la hipòtesi d'un sant Joan Baptista freqüentant els Essenis. Si ens preguntem, per què l'Evangeli no parla mai d'aquests misteriosos creients, la resposta podria ser que Jesús no els trobava massa reprensibles. Vol dir això que no tenien defectes? No, també ells tenien defectes i grossos: l'elitisme estret i un lamentable dualisme, tot

plegat a les antípodes del missatge i de la missió de Jesús... Ara bé, potser que ells portaven aquestes deficiències amb menys d'hipocresia que d'altres...

Però tornem cap a sant Josep. Déu el va fer veritable pare de Jesús, com de Maria en va fer la vertadera mare. Cert, no com a pare biològic, doncs aquesta paternitat exclou la unió carnal, sinó com a pare segons la Paraula de Déu, més eficaç que tota carn. I quan sant Josep esdevingué pare de Jesús? En el mateix instant en què Maria consentí a la paraula de l'Angel. I això a causa de la profunda comunió de les seves persones, comunió que va més enllà dels cossos i a la qual tots estem cridats en el món nou que ens espera.

Així doncs, de la mateixa manera que hi ha en la litúrgia una festa per a commemorar la maternitat de Maria, n'hi podria també haver una per a commemorar la paternitat de sant Josep. Efectivament, l'Església, en aquest període de la seva existència, que podria molt bé coincidir amb el de la seva adolescència (mil anys per a Déu són com un dia), sembla voler fer-nos descobrir els tresors teològics amagats en el cor de sant Josep: el beat Pius IX el va declarar Protector de l'Església, sant Joan XXIII va inscriure el seu nom en la pregària eucarística, sant Joan Pau II li va dedicar una exhortació apostòlica (*Redemptoris Custos)* on és afirmada de manera sublim l'autèntica paternitat de sant Josep, i darrerament, el Papa Francesc el va fer inscriure en totes les pregàries eucarístiques...

Aleshores, som-hi, Poble de Déu, endavant en aquest apassionant descobriment! Mireu com el lliri i la serra d'aquest Fuster van suavitzant els cops de la falcilla i del martell ... Bon Nadal a tothom i meravellós any 2019, sota la protecció de Josep, Francesc i Antoni...!

Fr Dysmas Joseph, osb

FINALMENTE

¿De dónde viene el eco?
Noches diáfanas tal vez
requiero sinfonías sin destino
cuando el amor cantaba
íntegro me sentí
más hay un sueño en lontananza
adherido desde siempre
perdida alondra
y no sé no sé
parpadeo encrucijada
serán las libélulas de mi sien enloquecidas
efluvio fulgurante
descuadernado estoy
paso a paso
fulguraciones pertinentes
mas aún me permito sentir
el perdón se aviene como un río
transparencia
y puedo finalmente
descansar.

Román Rojas Cabot

L'ADVENT I LA CELEBRACIÓ DELS 40 ANYS DE LA REGLA DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR

Els cristians tenim en l'Advent-Encarnació del Fill de Déu i en la Pasqua els dos pilars fonamentals de la nostra fe, de la nostra esperança i del nostre amor a Déu i als germans. Sant Francesc d'Assis tenia gravats al seu cor el naixement de Jesús a Betlem en un estable i el seu martiri a la Creu; la seva vinguda al nostre món en una família humil i el seu abaixament fins a donar la seva vida per amor a nosaltres, mostrant-nos el camí de la Salvació amb la seva Resurrecció.

En el temps d'Advent que entrem, l'Església amb la seva litúrgia ens torna a convidar a celebrar i alegrar-nos per la Salvació que ens va portar la vinguda de Jesús, ja fa més de dos mil anys. Enguany, però, tots els membres de la Família Franciscana, i en especial els franciscans seglars, també tenim un motiu addicional de commemoració; recordem els 40 anys de la promulgació pel Papa Sant Pau VI del nou redactat de la Regla o forma de vida de l'OFS, com des d'aleshores s'anomena per les seves inicials l'Orde Franciscà Seglar.

Justament, fa unes setmanes vaig assistir a Madrid a un acte de celebració d'aquest 40è aniversari de la Regla actual de l'OFS a la Parròquia, portada pels franciscans, de San Antonio del Retiro. Va ser una reunió molt concorreguda i entranyable, on els germans que feia més de 25 anys que pertanyien a l'Orde, vinguts de Fraternitats Seglars de tota Espanya, reberen un petit homenatge.

A banda de l'experiència de compartir la jornada, personalment em va agradar la reflexió que va fer-nos l'assistent actual del Consell Nacional de l'OFS sobre la nostra vocació com a franciscans seglars que érem o volíem ser. Va explicar el sentit d'aprofundiment del carisma franciscà que va suposar el llarg procés que va culminar amb la renovació de la Regla ara fa quaranta anys, on se'ns exhorta a emmotllar la nostra forma de vida al món segons els ensenyaments de Jesús: amb la família, a la feina, amb els amics i amb tothom, sense oblidar els germans de la nostra Fraternitat. I també va insistir en la necessitat de ser fidels a la

vocació de franciscans seglars i al compromís de vida evangèlica en fraternitat que se'n deriva, per tal que doni els millors fruits de testimoniatge al món. És un camí exigent, però sens dubte apassionant.

Sant Francesc d'Assis, que també va viure com nosaltres uns temps difícils per a l'Església, ja va excel·lir en el que el Papa Francesc ens demana avui a tos els cristians, donar testimoni de Jesús al món amb el nostre exemple, ser membres d'una Església en sortida. Si de veritat fem experiència de Jesús i del seu amor, no ens ho podem quedar per nosaltres, tancats còmodament al redós dels nostres cercles i de les nostres Fraternitats.

Per tant, com a membres de la Família Franciscana que som, el franciscans seglars estem cridats a col·laborar per tal de fer avançar l'encàrrec sempre inacabat que Sant Francesc va rebre de Jesús de restaurar la seva casa -l'Església- que s'estava esfondrant, tot meditant i resant davant de la imatge del Crist de la capella de Sant Damià.

Amb aquesta finalitat, ens cal esforçar-nos per deixar-nos fer, allà on siguem del món, uns instruments de la Pau i el Bé dels que Déu vol que gaudim tots. Som cridats a aportar la nostra modesta contribució, en comunió amb els germans de les nostres Fraternitats, a la tasca de l'anunci per tot el món de la Bona Nova de la Salvació i de l'Adveniment del Regne de Déu, tal com ens va encomanar Jesús abans de la seva Ascensió al Cel.

A més a més, ara que en som a les portes, convé tenir en compte que l'Advent no només és un moment per recordar amb goig la vinguda de Jesús fa més de dos mil·lennis, sinó que també és l'ocasió per refermar la nostra esperança en la seva propera vinguda; i no cal dir per pregar amb convicció i desig per tal que no tardi. No podem oblidar que per a que això succeeixi, tal com se'ns diu a l'Evangeli, cal que primerament la Bona Nova de Jesús s'escampi per tot el món, que maduri i doni el seu fruit per a una collita abundosa. Per aquesta raó, el nostre delit de què vingui a nosaltres el Regne de Déu, tal com preguem al Parenostre, ens

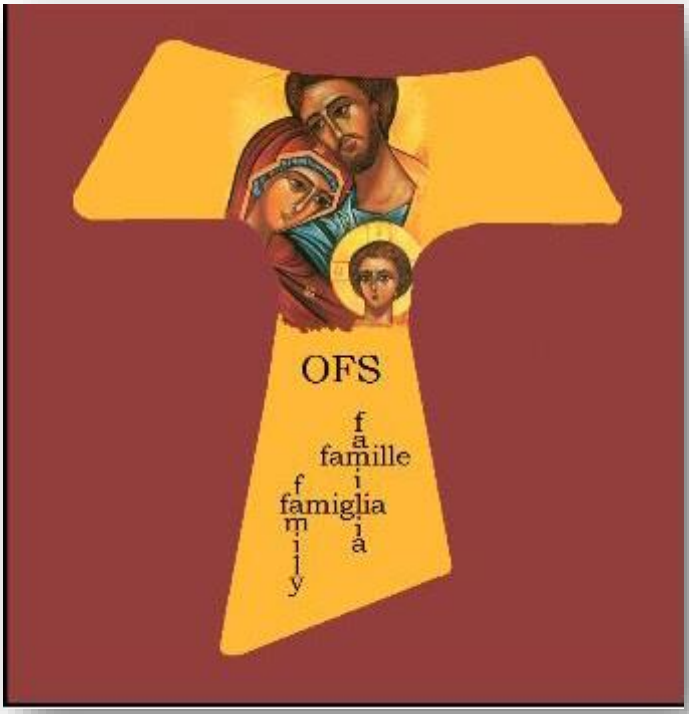

ha d'empènyer a la missió de què tothom pugui conèixer-lo mitjançant el nostre testimoniatge.

Són moltes les referències que trobem a l'Evangeli a la conveniència de vetllar, de pregar, d'estar preparats perquè no sabem ni el dia ni l'hora del retorn de Jesús, i de la necessitat d'estar a l'aguait dels signes dels temps. Però també se'ns demana mentre siguem al món de ser generosos en la nostra entrega als germans, de no escatimar esforços i de posar els nostres dons al servei de la Pau i el Bé.

En els temps tan moguts que ens ha tocat viure preguem, doncs, seguint la petició recent del Papa Francesc, perquè el mal no domini mai l'Església; però sense deixar mai d'aportar la nostra col·laboració de Pau i de Bé allà on siguem tot deixant fer en nosaltres l'Esperit Sant, mentre demanem: Vine Senyor!, *Maran-atha*, com deien en arameu els primers cristians amb enyorança d'ençà de l'Ascensió del seu Mestre al cel.

Carles Cascante-Serratosa. ofs

SAN FRANCISCO DE ASÍS, el beso al leproso

Nos lo cuenta Tomás de Celano. Francisco, antes de convertirse, era un chico rico, agraciado, con muchos amigos y se entregaba a una vida mundana de diversión y banalidades. Siendo así, al ver de lejos, a kilómetros, a los leprosos, se tapaba la nariz del asco y repugnancia que sentía.

Pero el Señor lo tenía destinado a una vida más alta, y empezó a darle los toques de su Gracia y a transformarlo poco a poco, preparándolo para su conversión. Estando en este proceso, todavía en la vida mundana, un día vio a un leproso, y venciendo la repugnancia, se acercó y le besó.

Aquí vemos un aspecto del espíritu franciscano, el beso, la ternura simple y llana a los marginados y abandonados.

Francisco, ¿Por qué besó al leproso?, porque por obra de la Gracia Divina, fue capaz de ver, en ese ser humano, más adentro de la primera imagen de llagas y fracaso. Vio a su hermano. Por eso pudo amarlo.

¿Quieres tú, besar al leproso de hoy en día?

Puedes hacerlo de tres maneras diferentes, como nos dice Jesús en las revelaciones del diario de santa Faustina: "...te doy tres formas de practicar misericordia, con las obras, con la palabra y con la oración...".

Puedes estar seguro de una cosa, el bien que tú puedas hacer y no hagas, nadie podrá hacerlo.

La organización caritativa del "Pa de sant Antoni", está controlada por Cáritas, pero tiene un estilo propio, Franciscano. Se necesitan voluntarios que entreguen gratuitamente su tiempo, paciencia y abnegación. Y se necesita dinero, cuantas más aportaciones mejor, porqué las necesidades son muchas.

No olvides dos verdades evangélicas: "lo que hagáis a uno de estos pequeños, a Mi me lo hacéis..." y "lo que hace tu mano derecha, que no lo sepa tu mano izquierda...". Si quieres ser feliz, ama y da gratuitamente.

Que la Virgen María Auxiliadora nos bendiga a ti, a mí, y a todos.

Miquel Masclans

NAVIDAD

El Señor lo tiene todo a punto para el banquete que ofrece a aquellos que dicen "ser sus amigos". Manda sus criados y sirvientes a buscarlos para que acudan a la fiesta.

Como que no se puede servir a dos señores, aquellos que dicen ser "sus amigos", y que son libres para escoger, escogen. Hacen más caso a los ojos de sus caras, que a los ojos de sus corazones, no aman ...

Es de noche, de noche oscura, el Mesías está llegando por María ... Aquellos que son parientes de María y de José, aquellos que representa que son sus amigos, no sueltan ni una pizca del amor que les pueda quedar en sus corazones, pero, ¿ acaso hay amor en los corazones de aquellos que no acogen ? No acogen al Mesías, no se enteran de que el Mesías llega, no reconocen a Dios en el hermano.

Se hace la luz, nace la luz en Belén ¡ ha nacido el Mesías ! ¡ Gloria a Dios en las alturas, y en la tierra, paz a los hombres de buena voluntad !

Como en el banquete, Dios, manda buscar a los cojos, ciegos, lisiados, enfermos, en una palabra, a los desechados de este mundo para invitarlos al gran evento del amor ... Dios manda buscar, a través de sus ángeles, a los más sencillos y pequeños, a unos pastores, para que vayan a la fiesta de Belén para adorar al Buen Dios que se ha hecho hombre ... Dios nace en Belén, y se da a los hombres y mujeres por amor, se revela a los humildes de corazón, aceptan, acogen la revelación, y van, y lo adoran ...

El Señor invita a compartir el banquete de la Eucaristía, donde se da entero por amor, y sólo asisten los humildes, los pequeños, aquellos que en este pobre mundo siempre son los últimos en todo. Pero el Buen Dios nos dice que muchos últimos serán los primeros, y que muchos primeros serán los últimos ...

Quien es humilde, está en posesión de la verdad, quien conoce la verdad, conoce a Dios, y ama. Dios, que es la Verdad, la Vida y el Camino, es y se hace humilde en su humanidad: nace en un establo en Belén de Judea, en Navidad, y se entrega totalmente bajo la forma de pan, en nuestros corazones para alimentarnos con su amor, en la Sagrada Eucaristía, y nunca, jamás nos abandona ...

¡¡¡ Feliz y Santa Navidad !!!

Balbina Birba, ofs

Sant Francesc “amb preferència a les altres solemnitats, celebrava amb inefable alegria la del Naixement del Nen Jesús; i l’anomenava festa de les festes, en la que Déu, fet nen petit, es va criar als pits de mare humana.

El Niño que nace nos interpela: nos llama a dejar los engaños de lo efímero para ir a lo esencial, a renunciar a nuestras pretensiones insaciables, a abandonar las insatisfacciones permanentes y la tristeza ante cualquier cosa que siempre nos faltará.

Papa Francisco

LA NAVIDAD

La Navidad, esta entrañable celebración católica llena de ritos y costumbres, anuncia, a los cuatro vientos, el nacimiento de Jesús. No sería peregrino suponer que la noche de Navidad es una noche constelada donde las estrellas del firmamento brillan con una luz inusual. La Navidad es una fiesta que nos convierte en niños y nos llena de amor y mansedumbre. Durante el tiempo de Adviento el cristiano se prepara para esta santa celebración que, cada año, llega, con fuerza renovada, a nuestras vidas. La Navidad gira alrededor del infante Jesús, la luminosa criatura que nació, hace más de dos mil años, en Belén de Judea. Jesús era de estirpe real. Ostentaba un alto linaje y era el Hijo de Dios. ¿Qué misterio o qué enigma lo condujo a abajarse y convertirse en hombre?. ¿De qué reino remoto descendió, para hacer llegar al ser humano su verdad?. Cada año, por Navidad, cuidamos de Jesús, que yace entre las pajas, y lo convertimos en el centro de nuestras vidas. Como San Francisco de Asís hizo, por primera vez, en la ciudad de Greccio, cuidamos de que todo nos hable, con lenguaje de niño, de Jesús. Las madres se afanan porque todo brille con luz de gala. En Navidad vibra, por todos lados, la estrella que anuncia la Buena Noticia. Somos felices porque Jesús ha nacido. Con su llegada al mundo, Jesús trae con él, de nuevo, la esperanza. Jesús es signo de fe y de verdad. Su nacimiento en Belén fue humilde y sencillo. Él eligió la pobreza y por los ásperos caminos de Galilea y Judea, dejó en nosotros su herencia luminosa. María y José fueron sus padres. Ella, la Rosa del Cielo, lo engendró sin pecado. Él, José, el paciente y humilde carpintero, fue llamado a ser depositario de tan alta gracia. Las fiestas de la Navidad, llegan, como cada año, hacia finales de diciembre. Las calles se engalanan porque se acercan de nuevo, con su noticia azul, las Pascuas. El nacimiento de Cristo (esa figura sonrosada que parece querer abrazar la vida) es como un puente candoroso que nos lleva hasta Dios. Jesús es símbolo de luz y de grandeza. Él vino a traer la afirmación es un mundo cargado de tormentas. Él, con su candor y su inocencia, se abajó y nos legó, para siempre, su verdad. A través de las Sagradas Escrituras seguimos, cuidadosamente, su

divina enseñanza. Jesús es mansedumbre y ternura. Jesús crea para el hombre su árbol de vida. Cada Natividad nacemos, de nuevo, con Él. Cada año florece, entre nosotros, su semilla. Jesús, que murió en la cruz, que sucumbió a la crueldad del hombre, alcanzó, para la Eternidad, la Gloria de la Resurrección. Es por eso que el cristiano de alegra y se entrega al grito unánime de que Jesús vive para siempre. Noche de Navidad que los poetas cantan. Se huele, de cerca, el heno dulce. Jesús duerme apacible entre las pajas. Quisiéramos abrazarlo. Acercarnos a él para fundirnos con su sueño. Él, cada Navidad, nos regala la vida. Nos señala, de nuevo, el camino a seguir. Él camina con nosotros por la arriscada senda. Es nuestro báculo y nuestro apoyo. Él habita, para siempre, en nuestra verdad, prometiéndonos un cielo que nos resulta grato. Jesús habla, cadencioso, en nuestro oído. Nos cuenta historias blancas y límpidas. Él es la estrella que nos hace vibrar. Cada Navidad volvemos a ser niños con Jesús. Las canciones y las tonadas alegres visten las calles. Hay alma y espíritu en las gentes. Todo el amor de Cristo sonríe en nuestros rostros. Alrededor de Jesús se congrega el pobre y el rico. Escuchamos la lectura que Jesús nos trasmite. Es un hilo suave que nos lleva a la Luz. En su alegre noticia reposamos, alegres. La Santa Navidad, a la que somos convocados, nos protege.

Pedro Zacarias, ofs

VIVÈNCIES AL "PA DE SANT ANTONI"

Aquesta vegada voldríem parlar d'un senyor d'uns 40 anys que, per preservar el seu anonimat, li direm Abderrahim, és del Marroc i porta vivint més de 20 anys a Barcelona. En els darrers anys, el sostre de casa seva són els estels o la pluja, depèn de la meteorologia ...

El nostre personatge és una persona molt culta: té una carrera universitària i parla correctament en 10 idiomes. Quan va arribar a la nostra ciutat, no li va pas costar gaire trobar feina. Va estar treballant durant un temps per la policia, fent de traductor de l'àrab al castellà, fins que la seva homosexualitat li va passar factura ... Malalt de VIH no es va veure amb forces de fer res fins que va acabar al carrer. No veient gens clar el seu futur va decidir tornar a casa seva, al Marroc, però algú li va treure la idea del cap: l'homosexualitat dintre de la religió musulmana és castigada amb la pena de mort ... Assabentats tots els seus de la seva condició sexual, li varen tancar totes les portes, i no sols això sinó que el varen amenaçar de mort: el pobre noi no pot pas tornar a casa.

Algú, a la Rambla de Barcelona, el va adreçar a l'obra social del "Pa de sant Antoni". Quan el vam rebre, a prou feines parlava. Vàrem intentar que es calmés una mica fins que va començar a parlar i a explicar-nos tot el que li passava, només tremolava de por. Amb l'escolta i l'estima que li vam oferir, es va centrar una mica.

Sembla que amb les visites i la medicació que rep per part dels serveis sanitaris públics, te la malaltia una mica controlada.

Adreçat a una organització d'ajuda per als que pateixen VIH, i amb la col·laboració de la nostra obra social, desitgem que el Bon Déu l'ajudi a afrontar el seu avenir...

Balbina Birba , ofs

FRANCESC D'ASSÍS I EL NADAL

En el llibre "Exili i tendresa" de l'Eloi Leclerc, hi trobem unes pinzellades senzilles i ingènues sobre què significà per a Francesc d'Assís la celebració de la nit de Nadal de 1223, a Greccio. L'autor se'n fa les següents reflexions.

Si hi ha alguna festa del nostre calendari que ha estat malmesa per l'home actual, aquesta festa és Nadal. I tot perquè un dels trets més tristos de la nostra societat és la seva capacitat de buidar de contingut i de veritat les festes i els esdeveniments més bells i significatius. És per això que ens cal recuperar de nou el cor del Nadal.

Déu ha volgut compartir la nostra vida. Ja no estem sols, perduts enmig dels nostres problemes, lluites i sofriments. Déu és amb nosaltres. Hi ha esperança per a la humanitat!

Molts, però, enfront les dificultats i el sofriment sucumbeixen, ja no poden més, diuen que ja en tenen prou i que no volen creure més en Déu. Altres, en canvi, diuen que si la pèrdua d'un ésser estimat o d'uns béns materials és una gran dissort, perdre Déu n'és una de més gran, encara. Perquè quan s'ha perdut Déu, què es pot esperar?

A Greccio, podríem dir que s'hi celebrà el primer pessebre vivent. No és estrany que a Francesc d'Assís l'hagin declarat patró dels pessebristes. En el misteri de Nadal, ell hi trobà la font de la seva espiritualitat.

"D'aquí a uns quants dies serà Nadal! –digué Francesc- Els homes han oblidat el Nadal; no saben ja què és la tendresa del Pare; no saben ja qui és Déu. Cal recordar-los-ho. Cal refer Nadal...

...Voldria muntar un pessebre vivent... Sí, vull veure l'Infant tal com era en la seva humilitat i pobresa, ajagut en una menjadora i dormint damunt el fenc entre un bou i una mula. I tot el poble vindrà... Els petits, també; sobretot els petits; i també els més pobres, els qui han perdut la pista de Déu. Cal que tots hi siguin".

Arribat el moment se celebrà la Missa del Gall. En acabar la proclamació de l'Evangeli, Francesc, que era diaca, prengué la paraula i digué: "Amics meus, ho heu sentit? El reconeixerem en aquest signe: és un infant nounat, ajagut en una menjadora... El Senyor de la glòria, el més gran, s'ha fet el més petit, el darrer. Aquest petit infant és el Salvador del món. Res ja no ens podrà separar de la tendresa del Pare.

Certament, aquest misteri el celebrem embolcallat encara en la nit, i en el rude hivern de la natura i dels homes. Encara fa fred a la terra. Però aquesta nit, aquesta llarga nit, ho sabem, és tanmateix una nit de Nadal... És la nit del

naixement de l'home a la vida de Déu. I aquesta nit hi ha llum: primer de tot, la llum d'aquest infantó, que ens és donat com a penyora d'una tendresa infinita; i després, cada cop que un cor d'home es deixa penetrar d'aquesta tendresa hi ha una mica més de llum en la nit.

Aquella nit santa de Nadal de 1223, tota la creació sentia que hi havia ja llum, en la nit". Feliços nosaltres si, enmig del xivarri i l'atabalament d'aquestes festes sabem acollir amb cor creient i agraït el regal d'un Déu Infant.

Bon Nadal a Tots!

Fr Francesc Linares, ofm

NADALA

Hem bastit el pessebre en un angle
del menjador, sobre una taula vella,
el pessebre mateix de cada any
amb la mula i el bou i l'Infanti
els tres Reis i l'estrella.

Hem obert innombrables camins,
tots d'adreça a la cova,
amb correus de vells pelegrins
-tots nosaltres- atents a l'auster caminar de la prova.

I en la nit del misteri hem cantat
les antigues cançons
de la mula i el bou i l'Infant i els tres Reis i l'estrella.

I oferíem la nit amb els ulls i les mans.
I cantàvem molt baix, amb vergonya potser de saber-nos germans
de l'infant i de tots en la nit de la gran meravella.

Miquel Martí i Pol *(Roda de Ter, Osona, 1929-2003)*

JORNADA MUNDIAL DE LOS POBRES,

para que en todo el mundo las comunidades cristianas se conviertan cada vez más y mejor en signo concreto del amor de Cristo por los últimos y los más necesitados.

El Papa celebro la misa en la basílica de San Pedro en Roma antes de almorzar en el Aula Pablo VI con centenares de personas de la calle, de contextos difíciles, de situaciones de gran precariedad… unos rostros y unos aspectos, hay que admitirlo, que no tenemos por costumbre ver en estos lugares. El Papa les dijo a todos ellos: estáis en vuestra casa, sois nuestro tesoro, sois el corazón de la Iglesia.

A l'obra social del Pa de Sant Antoni volem que cada mes, cada setmana, cada dia, sigui una jornada per als pobres. Posem en pràctica l'exemple que ens dóna sant Francesc, abraçant el leprós o el nostre patró, sant Antoni de Pàdua, deixant les riqueses per abraçar la pobresa i fer-se pobre entre els pobres.

Que en aquestes festes de Nadal sapiguem aproximar-nos a la pobresa i als pobres, oferint-los el nostre temps, el nostre ajut i el nostre amor.

POEMA NAVIDAD

Acabas de nacer y siento
a la vez tu fragilidad y la mía
como copos de nieve
que se deshacen al tocar
la tierra bendecida.
Blancos y puros descienden
para mezclarse con el barro
y dar a nuestra alma
el aliento que necesita.
Si somos tierra y somos cielo
sólo tu amor puede unir
que nos habita y vacila.
Oigo a los lejos
el canto de los humildes.
Oigo repetir su esperanza y
veo entonces cómo contigo,
esta noche, cielo y tierra,
por ti se reconcilian.

Mercedes Marfá

HORARI DE MISSES:

7,30 h. (CAT.)

9,00 h. (CAST.)

10,00 h. (CAST.)

13,00 h. (CAST.)

19,00 h. (CAT.)

20,00 h. (CAST.)

BON NADAL I FELIÇ 2019

PA DE SANT ANTONI, OBRA SOCIAL. FRANCISCANS
Carrer CALAF,16 08021 BARCELONA
Tel. 932092388
www. padesantantoni.com
facebook: pa de sant antoni
e-mail: padesantantoni@gmail.com
Per donatius:
podeu dirigir-vos als Frares del Santuari, a la sagristia, a les caixetes de sant Antoni del temple o al Compte núm.:
ES73 2100 3025 9122 0070 2453